

at ville skyde Krager eller lignende. Det er en Selsfølge, at Indskrænkningen kun angaar Skydning paa Markerne, men ikke bør gælde Udryddelse af forskellige Rovdyr i Gaard, Gaardsplads og indhegnet Have, thi her bør Brugerens formentlig være berettiget til at benytte, hvem han vil dertil.

Med Hensyn til de Fugle, som Paragraffen giver Brugerens Tilladelse til at ødelægge, foreslaar Udvalget, at den store Hornugle og Sneuglen udgaa, idet disse forekomme saa hyderlig sjældent her i Landet, at der næppe er tilstrækkelig Grund til at give nogen Lovregel for disses Vedkommende. Af de øvrige i Paragraffen nævnte Fugle formener Udvalget, at Skovstaden, Tornstaden, Hejren, Blisshønen, Lappedykkeren, Høttetermen, Isfuglen og Vandstøeren bør udgaa. Bestemmelsen maa nemlig formodes givne alene i Landbrugets Interesse, men ingen af disse Fugle kan siges at staa Landbruget, tværtimod, enkelte af dem ere endog til Nytte for dette, og der er derfor ingen Grund til at tillade paagældende Brugere at ødelægge dem. Naar det er blevet paafaaet, at enkelte af disse Fugle skulle staa Fiskeriet, turde denne Skade — naar undtages den af Hejren foranledigede — være temmelig forsvindende, men selv om saa var, vilde denne Omstændighed i alt Fald ikke kunne paaheraabes som Hjemmel for at give den Jordbruger, som ikke har Fiskeri, Ret til at udrydde dem, hvorhos det ogsaa bør fremhæves, at om disse Fugle end undtages fra den heromhandlede Bestemmelse, ville de dog ikke derved blive ubetinget fredede, men kunne i en vis Del af Mæret være Genstand for Jagt.

Af lignende Grunde har Udvalget forment, at det ikke er rigtigt at give enhver Ret til at fange og dræbe Oddere i Fiske-dam. Odderen er ikke skadelig for Landbruget, men kun for Fiskeriet, og det er da upaatvibelig det korrekte kun at give dem, der ere berettigede til Fiskeriet, Ret til at ødelægge disse Dyr. Foruden Odderen bør den fiskeriberettigede ogsaa have Ret til at ødelægge Hejren, der som oven antydet maa antages at kunne bevirke følelig Skade paa Fiskeriet.

Da Paragraffen bestemmer, at det er tilladt at udrydde de i samme ommeldte Dyr og Fugle paa enhver Maade, altsaa ogsaa ved Sage, Fælber, Gift og lignende Midler (jvf. dog § 17 i Forslaget), har Udvalget af humane Hensyn ment, at disse Fangstredskaber bør være indrettede saaledes, at Dyrene og deres Ungel ikke pinnes mere end nødvendigt, og man har derfor stillet et hertil sigtende Forslag.

Endelig er det blevet anset hensigtsmæssigt ved denne Paragraf udtrykkelig at udtale, at den ikke jagtberettigede Gjer eller Bruger, som benytter sig af den i Paragraffen hjemlede Ret, bør staa til Ansvar for, at den ikke misbruges.

Til § 7.

Foruden et Par Redaktionsændringer, begrundede i en foreslaaet Forandring af Fredningstiden for Naavildt, har Udvalget fundet det billigt, at der gives den jagtberettigede en vis Frist, f. Eks. 3 Dage, til at efterkomme sin Forpligtelse til at staa den ikke jagtberettigede Bruger Fred for det i Paragraffen nævnte Wildt.

Til § 9.

Hvad her er bestemt om indhegnet Have og Lyffskov har Udvalget forment ogsaa bør gælde indhegnet Blantestole.

Til § 11.

Naar der her gives den jagtberettigede Ret til paa sit Jagtdistrikt at nedskyde Hunde, der strejfe om udenfor de Beje og Stier, der ere aabne for almindelig Færd-sel, turde dette Udtryk for Stiers Vedkommende formentlig give Anledning til betydelig Tvivl. Af Hensyn hertil har, for saa vidt Stier angaar, man foreslaaet Udtrykket forandret til offentlige Stier.

Man har derhos ment, at Retten til at nedskyde de omstrejfende Hunde, der ere i Følge med Gjeren eller andre, ikke blot bør indskrænktes til det Tilfælde, at vedkommende ikke paa Opfordring vil kalde Hunden til sig, men ogsaa bør kunne udøves, naar Hunden ikke lader sig tilkalde af den eller dem, den er i Følge med, da Retten ellers faare let vil blive illusorisk.